

[Finansministeren.]

Dernæst ville jeg gerne vende mig imod fremskridtspartiets stadigt udtalte beklivelse af offentligt ansattes hæderlighed. Fremskridtspartiet tillader sig at gå ud fra, at den juridiske og nationaløkonomiske og statistiske sagkundskab, som i givet fald samles i taktreguleringsnævnets formandskab, hvis ændringsforslaget vedtages, at denne sagkundskab, hvis den kommer til at bestå af offentligt ansatte, vil gå ind for sagligt uholdbare resultater. Det mener fremskridtspartiet. Jeg er glad for at kunne sige, at fremskridtspartiet står ene med en sådan mistillid, når man mener at de offentligt ansatte ikke vil udføre deres arbejde i fuld respekt for landets love og de af folketinget i øvrigt fastsatte retningslinjer.

Mens jeg er ved forslaget til taktregulering for de offentligt ansatte, vil jeg gerne knytte ganske enkelte bemærkninger til mindretalsudtalelsen fra det konservative folkeparti. Den kunne læses sådan, at vi kun har gjort taktreguleringen til en ret for de offentligt ansatte som følge af pres, vi skulle have været ude for, men intet er mere forkert. Allerede i statsministerens erklæring her i folketinget den 20. februar i år indeholdtes det synspunkt, at der for offentligt ansatte burde indføres ensartede dyrtidsportioner og en taktregulering. Jeg har sagt dette i forhandlingerne med tjenestemændenes centralorganisationer, jeg har sagt det i udvalget, og nu har regeringen fremsat et ændringsforslag, som gør det helt klart, at det er tanken, at der i den offentlige sektor skal gennemføres en taktregulering.

Hr. Ninn-Hansen gav udtryk for håbet om, at vi ville vise forståelse for et ændringsforslag, som også giver funktionærer i den private sektor en ret til taktregulering. Vi har tidligere ved flere lejligheder erklæret os positive over for et sådant ændringsforslag, når det bliver udformet sådan, at det er teknisk foreneligt med det af arbejdsministeren stillede ændringsforslag. Jeg håber derfor, at vi kan få dette spørgsmål på plads imellem anden og tredje behandling.

Hr. Røtzler Møller stillede tre konkrete spørgsmål vedrørende taktregulering for offentligt ansatte. Det første spørgsmål var, om taktreguleringen skulle ledsages af en egentlig lønforhandling. Det kan jeg klart bekræfte, for så vidt som jeg forudsætter, at

der ikke skal være så megen automatik i en sådan ordning, at der ikke også er en væsentlig margin at forhandle på.

Det andet spørgsmål var, om taktreguleringsnævnet var en engangsforeteelse. Dertil vil jeg svare, at det er en engangsforanstaltning i den forstand, at hensigten er, at nævnet skal udforme et taktreguleringsystem, som er holdbart gennem flere overenskomstperioder.

Det tredje spørgsmål, som hr. Røtzler Møller stillede, var: hvor ligger det politiske ansvar for lønfastsættelsen herefter? Derom vil jeg sige, at det ansvar ligger dér, hvor det altid har ligget, nemlig hos regeringen, hos lønnings- og pensionsministeren over for folketinget. Derfor er det også forkert, når hr. Glistrup siger, at ansvaret for lønfastsættelsen glider væk fra folketinget og over til dette nævn. Nævnet skal udforme et system, men nævnet skal ikke fastlægge lønninger.

Til sidst vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger til hr. Glistrups egne kommentarer til et af fremskridtspartiet stillet ændringsforslag om standarder og normer, det er nr. 5 i betænkningen, som går ud på, at forlængelsen af overenskomster og aftaler m. v. ikke skal hindre, at der fastsættes — jeg gentager: at der fastsættes, der står ikke forhandles, men fastsættes — ændringer i perioden af det, der kaldes standarder og normer i den offentlige sektor.

Disse standarder og normer er af to principielt helt forskellige typer. Den ene er de standarder og normer, der vedrører f. eks. den offentlige forvaltnings organisation og dens personalebehov. Det er i tjenestemandens loven udtrykkeligt fastsat, at om disse forhold kan der ikke indgås nogen aftale med personaleorganisationerne; en anden sag er, at der naturligvis skal ske forhandling med organisationerne, inden sådanne ændringer sættes i værk. For denne type af standarder og normer er ændringsforslaget altså helt overflødigt, idet staten og de kommunale myndigheder altid og uden den foreslåede bestemmelse kan ændre de standarder og normer, som det findes ønskeligt at ændre.

Den anden type af normer vedrører personalets ansættelsesvilkår; jeg kan som eksempel nævne arbejdstidsreglerne. Disse regler kan ændres efter en særlig procedure, der er